

“Çağdaş Azərbaycan poeziyası”: 19 (91 - 2013)

Gasham Najafzadeh

Poems in English

The Evening Stories

Qəşəm Nəcəfzadə

Axşam əhvalatları...

Şeirlər

İngilis və Azərbaycan dilində

e-Kitaba tanınmış şair-publisist Qəşəm Nəcəfzadənin müxtəlif illərdə qələmə aldığı, ingilis dilinə tərcümə edilmiş lirik-fəlsəfi şeirləri daxil edilib...

Kitab YYSQ tərəfindən e-nəşrə hazırlanıb.

2013

Milli Virtual Kitabxananın təqdimatında

“Çağdaş Azərbaycan poeziyası”: 19 (91 - 2013)

Bu elektron nəşr <http://www.kitabxana.net> - Milli Virtual Kitabxananın “Çağdaş Azərbaycan poeziyası” kulturoloji-bədii layihəsi çərçivəsində nəşrə hazırlanıb və yayılır.

Elektron Kitab N 19 (91 - 2013)

Kulturoloji layihənin bu hissəsini maliyyələşdirən qurum:

YYSQ və Azərbaycan Yazıçılar Birliyi - <http://www.azyb.net>

Gasham Najafzadeh

Poems in English

The Evening Stories

Qəşəm Nəcəfzadə

Axşam əhvalatları...

Şeirlər

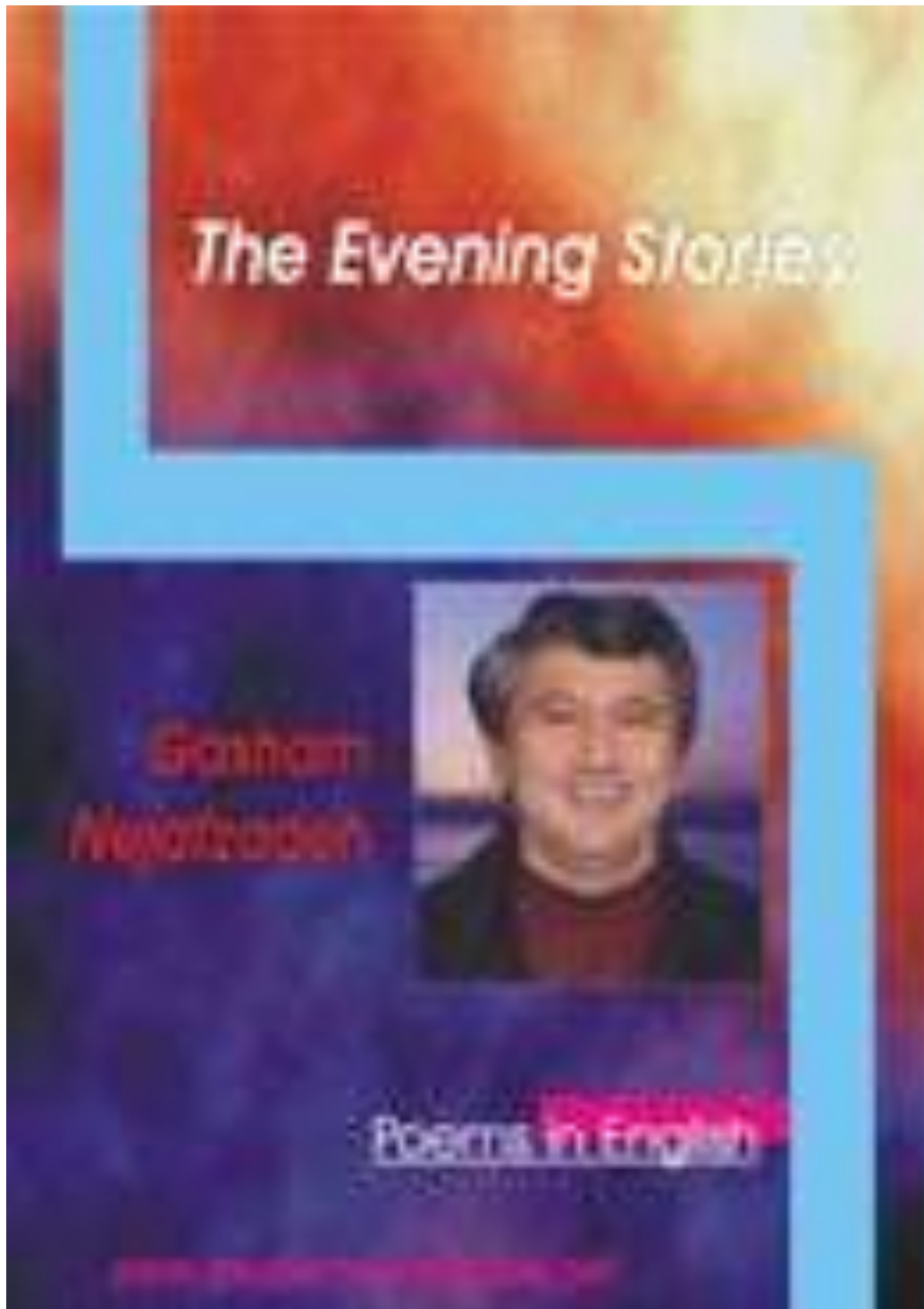
İngilis və Azərbaycan dilində

e-Kitaba tanınmış şair-publisist Qəşəm Nəcəfzadənin müxtəlif illərdə qələmə aldığı, ingilis dilinə tərcümə edilmiş lirik-fəlsəfi şeirləri daxil edilib...

Kitab YYSQ tərəfindən e-nəşrə hazırlanıb.

YYSQ - Milli Virtual Kitabxananın e-nəşri N 19 (91 - 2013)

Virtual redaktoru və e-nəşrə hazırlayanı: Aydın Xan (Əbilov), yazar-kulturoloq

Gasham Najafzadeh

Poems in English

The Evening Stories

THE BATTLE, THE BOOT AND DEATH

War is an expression of feelings,
the song of the bullets an artistic style,
the soldiers a rapid succession of thoughts
and blood the fearsome silence of a minute.

I once looked at the boot
of a dead soldier,
still not cold inside.

It stood straight up
in remembrance of feet.

Boots are what tell us most
Of the death of a man.

That is why the wedding-ring
on the trigger-finger
begs the finger every time:

I implore you, please ,
don't push me against the metal.

The soldier's grief in the trenches
is best asked of the foot.

At times, the dirt sticking to the boot
is the mark of tension inside.

In a word, the boot
Is the most mournful picture
of the absence of a man.

A PARK

It is as this park
is a painting
hanging from the collar of the city.
The benches are green
and the people on them,
especially the young boys and girls,
are its forest dreams.
The winds of time have welded them
tightly onto the benches.
A woman has kept her balance,
holding her child by the hand.
Look! That girl, a student perhaps,
has held firmly on with two hands
to the thoughts in her heart
and remains standing.
The trees too still stand.
If you think about it
these trees were planted
with human looks.
The wind, an onlooker,
blows across the painting
and shakes the trees.

But the woman
holds her child tightly by the hand.
She wishes to go nowhere.
How sad that time
will one day
take the painting away
like a curator at an exhibition.

TO WRITE A LETTER

To write a letter
is to water a cornfield.
Each letter of the alphabet
a single ear of corn.
And each ear a finger:
the earth saying “I am here”

To write a letter
is to knit stockings.
Each woolen letter
soon fills up the feet
is to set out on a long journey.
To walk is to write the feet on the road.

To write a letter
is the last-born girl in a village.

To write a letter
is to make time for her.
She sends time to the city
Where her lover has no time.

To write a letter
is to copy out the heart
Like copying out a letter.
Do not pass letters hand-to-hand
they may bleed.

DID YOU KNOW?

I poured into a drop of rain
and fell in love with your window.
Did you know? Did you not? I never knew.

Drunk with your eyes
I fell into your heart.
Did you laugh? Did you not? I never knew.

I loved the way our shoes
were next to each other at the door.
Did you? Did you not? I never knew.

To my heart which you loved
my head was posed as a question,
my hands as an exclamation.
Do you know? Do you not? I don't know.

Your hands? Like clouds,
cast shadows
on the light of my hair.
It is going to rain tonight.
Are you aware of this? Are you not? I don't know.

SKETCHES OF PRISON

Those are men, in prison,
but their wives
and their babies held in their memory.
Those are not men, beaten up in prison,
but their women
and, in particular,
the women's eyes.

The courts can never learn

The reason

why men kill others.

Perhaps it's the murdered

who are most murderous.

At the end of each day

The darkness leaves the cells

to take each prisoner back to his home.

The prisoners' wives clearly see

under the moonlight

what their husbands suffer in prison.

They can taste prison

in the cheap cigarettes

bought on credit.

Each prisoner goes out

with a piece of letter

written to his wife.

Each night the interrogators attack

the dreams of these women

on the prison wires.

Prisons turn men

into the cruelest murderers.

A Track

Just before my eyes a girl took her hand and
threw into the sea.

Now it is not her hands
which she put into her pocket.

It is just the case of her hands.

I have seen many people who threw their hands
into the sea.

It looks like that a woman refuses her child
because of not being able to keep it.

Maybe the hands are the first child of the people
and to fling them into the sea
is the main way out of the situation.

We are unaware of the existing of white papers
in our hands .

For example, that girl loved the another man
but she knew that there was the name of
other man on her hands.

The people throw their hands into the sea
for to lose tracks.

Then they begin to work
with the hands looking like
to their hands.

Your Hands

Your hands are like me
their voice is inside of them.
The heat of your hands
stirs as a baby.
Your comb-shaped fingers
have been filled up with voice.
Your words, your heart were dripping
Out of your fingers with tramp.
Your hands are a free poem.
Though your lips as a hemistich
Are without rhyme.
They are read in this world
as the best poem

My Flower

My flower, your petals are dusty

Allow me to kiss them,
they will be washed then.

My flower, your looks are mournful
Look at me, they will be full of delight.

I am able to taste grief,
I am able to swallow grief.
At least I can deceive it.
It is difficult to deceive you.
You don't believe anything
you will die, my flower!
I wish to die before you!

If I am in your way or bar your road
And cry looking at you
What will happen then?

If you will realize
What I regret for-
I regret for your smiling a little,
your eyes' looking towards me.

I was angry with you falsely once
And you were frightened.
I was protecting myself from
being captivated by you.,
abasing myself before you
and entreating you.

I have never loved anybody thus
This love tired me.
My spirit is narrow in my body
I think if you know all these
Will the world change?
What will you say to me?

To get married is a kind of punishment

There is no forgiveness in it.

A cell is a world,

I feel its coldness.

It is impossible for me

to carry this punishment through.

Little time remained till my dying

Look here, my friends, I am dying ,

hi, look here!

Listen to me, ear me, my darling!

Let me say a word to you

It is my last breath:

“I love you”

Don't say it to anyone!

Between Us

People rain to the space between us
Raindrops rain to the space between us.
A tree may grow between us,
Planes may pass between us
Pouring their voices as tears.
The heart of a train which is in a hurry
beats between us.

It may rain up to your knees
You don't believe your eyes.
It may rain in your heart,
It may rain in your dream, too.
But you will not believe this rain
It rains between us.
People rain between us
It will grow a tree between us.

Worker Bus

Every morning each man moves away his wife
and directs his way to work.
The bus is surrounded by perfume of woman
....Perhaps a pair of woman hands creep
on each man's neck.

and then come down.

As if the hands are hidden

under blanket.

Look at that man! He hasn't even shaven.

Maybe his wife didn't go to sleep because of
being angry

This man carries his wife nerve on his face

For not to be seen

He has pressed himself to the corner.

Maybe his wife is repentant

and has not got up yet.

She stretches her feet

under her husband's blanket,

and takes the heat remaining there

and brings with her foot to her place.

She shuts her her eyes

and embraces heat

as her husband.

In the bus men

put on their knees their hands.

I think hands of each man look like

a kitchen of his house.

Fingers are kitchen furniture.

Thumb is a lower part,

the little finger is an upper part.

Each evening their wives

take butter,

alt, from the finger eyes
of this kitchen.
One eye is shut,
Another is opened,
and buys something from one finger
To other finger puts something.
Hands of each man
Are the kitchens of their house.

The Carrion of the Dog

This night nobody covers
the carrion of the dog on this road.
It is covered only with its own barking.
The dog's voice goes round the carrion
a hundred times
As if likens the carrion
to a living dog.
As soon as the dog's voice
falls on the carrion
the dog is covered with
its voice wheedling.
Perhaps voice doesn't like this place
and wants to take its carrion from here

Oh, My God!

When dying it is human's name

falling firstly on him.

Tongues of men reach out

for to take that name.

But they are always late.

Days blow as wind

Our hearts sway as a leaf on its hand

Look here! How many people run

For to take that heart.

But they are always late, too.

To my mind the man who fell

He fell from the hand of heaven.

But heavens are never late

For to take those who fell from their hands.

Maybe You are...

Maybe you are the most betrayer man

And I anguish from

not believing to this reality.

My Arms are Green Light

I have reached out my arms towards you

Don't stand between the dusty ways

Don't stand on the black bristles of night light

And on border opening of ways

Don't stand!

My arms are green light

Don't stand on the rainy weather

of liar birds.

Don't stand on the steep bridge

Don't stand!

My arms are green light

Don't stand on the desire of a human

for dying.

Don't stand on the ways of returning

of the stones which were thrown once

Don't stand!.

Joining

You are not able to understand me

If you are not able to understand

what rainbow is after rain.

Nature is full of such kind of events.

Therefore everything is strange and beautiful.

Mushrooms are unaware of why they were born

But who asked them to come out and
to search for a human.
Never try to understand me
I am not a mathematics.
As if we realize the lifeless apples of human eyes
in this fine light.
But we pull in this fine light on our eyes.
There are the parts of
apples of human eyes inside water.
Look here! How willingly we drink water!
Maybe it is not water which draws us
It is the parts of bodies of our relatives.
We longed for years.

A Picture

You are a picture
which has been hung
on the collar of Baku.
You are a picture on the streets and walls of Baku .

You are a swaying picture,
You are a picture hung on the arms
of a man.
I am also just a picture coming to Baku
from our village.
Now I am watching the pictures
looking like human.
All of us are pictures.
And there is an autograph of God on our foreheads:
“I created you because of loving”.

A Street Lamp

This alone street lamp
has been hung down its head.
It is standing as if it is looking
under its feet in darkness.
Maybe this alone lamp
is the night lamp of this sleeping dark street.
And it is tired of waiting daybreak.

Therefore its eyes has been turned yellow.

At the Door

My sons' shoes always stand
an inch behind my shoes
as chicklings of a hen.
They long for to rise,
to come forward as me.
I felt it seeing their pale faces.
Every night my shoes want to poke
their noses for to be aware of
my sons' shoes.

My Dear Son

My last-born son Tural!

When you entered the room,

When you didn't find a place

for to hide your dirty hands.

At that time

the neck, the throat, the collar

of the little puppy

which you smoothed

were praying to God.

for not to hurt you

your mother's hands

while slapping in your face and waist.

But...

If a song rises out of your soul

grieving you.

All your acquaintances and friends
will wave their hands leaving you.
Is there anyone who believes in you?

It is necessary-

A song to come from far away places

It is necessary reality to come

from far away places.

If a man who came from far away places

And said only lies,

If he considered sour clotted milk

and the Sun to be black

The people will believe in him.

It is necessary-

The bad news about death to be heard

from far away places.

It is necessary -

A mounted man to stop

and get on a stranger.

No one will believe in the strangeness

of your voice,

No one will believe in your shivering here.

It is necessary the strange voice to come

from far away places.

It is necessary the shivering man to come

from that mountain,
and say: have you any fire?

It is necessary –
the voice of a poet
to come from far away places
It is necessary passing months and years
for him to be forgotten.

It is necessary-
for him to return to the village he was born
and died once.

Poets are Born

Poets are born because of a pleasant grief.
As pregnant women pains give birth poets
into the embraces of midnight,
poets as Lermantov and Ali Karim.

A beautiful women is enduring labour of a poet

The river Araz is planting poets on Earth.

Nights want to give birth daybreaks

Nights are enduring labour of mornings.

My heart also wants to give birth to me

For the answer of my one grief

There are appeared hundreds of poems.

Maybe the grieves of the world increased

Therefore many poets are born.

Poets are born as light

Nights are not able to eat light

By living poets put an end to grief

Grieves can't eat poets.

My Salary

My salary always cries in my pocket

It cries, and my pocket fills up manat by manat

My salary puts an end to crying,

only its name remains at home, as an empty word.

How cowardly my salary is!

My children are satisfied only with its tears

The stomach of my pocket sticks to my knee

My hands fill up my pocket again.

I walk the city as a heartless man

The greengrocers are angry with me.

The feet of my little son

Start to sway in the air for a ball.

The market of Baku looks like a city of Halab

When I enter the market, my heart is skinned

The eyes of my children are washed

With the tears raining from my eyes, My God!.

The Evening Stories

First my hands fall into my pockets

Then my fingers are sown like whet
My fingers fill into bottle of heart medicine
Face of stenocardia is on my countenance
First my fingers take the medicine
My sweated hand comforts bottle of medicine a little.

Nerve as much as salary is low
Pressure as much as war in Iraq
Raises my head
Only poverty downs my head

Sometimes when I lose my head
And can't find my pockets
My wife goes after me
With water in one hand
And medicine in other.

Short poems

I make my will for you,
always search for the confidence in small things .
Because our lifetime is so short that,
you will not need to search for it in great things.

I can't only forget
how I loved your feet.
But when I knew that
you are the owner of these feet
I don't promise to love them, either.

He passed all bounds in love
Now he is standing in the centre.
And he is very repentant.

They are the doctors
who say that I am going to die.
Therefore forgive me for lying up
before you!

Maybe it remains little time till my last day
A little time.
Try to understand my jumping up and down
All are because of short time.

My eyes are the shore of my heart
My heart is beating.... the sea is waving....
My tears are the waves of my heart....

I knew....
The death is not able to part us
But I believed that
a small thing can part us....
When I understand that you become excited
when you are alone with me,
And you are able to stand silently
among the people.

When I say to you that

How unhappy I am... .

But I am afraid that if I say to you about it

You can say such a sentence:

“You are at times thus ”.

Do you remember the time

when we played ball together in the mountain?

Alas! You don't even remember it, either!

To love is to be mistaken

You have never been mistaken!

Because of a drop of your voice

My name is falling from me

as a yellow leaf!

I didn't embrace you

My arms died because of hunger.

Look here, the man

who is whipping his wife.

Let your hands be lame.

Do you know who loved her once?

I am alone.... my room is so large that

I am hungry as this broadness.

I am disappeared as this broadness.

Oh!

I am kissing this snowball

I am putting my face on it.

This snow is frozen tear of mine

I put my eyes on it.

Your hands in my hand

as the bottom of the morning

Who knows what does this tree dream?

Do you remember one of my hopeless coming

Or one of my hopeless going?

If you remember all these
Then the blue heavens of this tree
will throw it to the earth
as a cotton of full of embrace.
The place of the hand of this blue heaven
will be emptywill be empty in the sky.

All of you come tomorrow. ...come to future
Don't forget it, please!

The misfortune comes into being at the time
when anybody doesn't see his hands
which are flying.

The birds lost their feathers on my ways
as a letter.
They wanted to deceive me!

Hi! The ant which is searching for me

in my grave,

There remained no blood for you.

My son.! If I were alive

I would sacrifice myself to your knee

which are shivering now.

I would be friend of you....

I would be protection of you....

I am carrying a flower, don't touch me!

Oh!.. Be careful... my violets can be trampled.

What can Qasham do?

Let my mother die

For not seeing my bad days.

Oh! My poor feet,

Oh! When I die your regret

will not go in my grave.

The September is full of you.

I have thrown my ears into the silence
as a net.

I am fishing voice in the silence.

Spring is the ripe time of winter
Winter is the unripe time of spring.

I am the fish of this rain
I want to go swimming
to the place where we parted.
I want to turn and to go
to my deceiving.

Listen to me!

To my mind the girls
are consisting of their fingers.

I have closed the door for
to remain there something to knock.
How pleasant to live
Running till this voice.

The arms of this girl turn into her brother
And are sleeping on her both sides.

It may happen so that
you may be under the feet of whose
whom you kept on your eyes.

Your hands are a fish
One day on the way
I wanted to throw a fishing-rod
and to take your hand.

I couldn't take your hands
Because I saw a gold ring
has already swallowed your hands.

Translated by Ron Margulies

Qəşəm Nəcəfzadə

“Axşam əhvalatları”

Məktub yazmaq

Məktub yazmaq kimidi
zəmini suvarmaq,
Həriflər sümbüldü,
Sümbül torpağın barmaqlarını
“Mən burdayam!”- işarəsi.

Məktub yazmaq corab toxumaqdı,
İp hərflər
tezliklə ayağa dolar.
Ayağa dolmaq
uzun bir yolu başlamaqdı,
Yerimək ayağı
yollara yazmaqdı.

Məktub yazmaq
kənddə yaşayan sonbeşik qızdı,
Həm də
məktub yazmaq vaxt tutmaqdı-
Qız vaxt göndərər şəhərə-
Vaxtı olmayan sevgilisinə.

Məktub yazmaq
yazının üzünü köçürmək kimi
ürəyin üzünü köçürməkdə.

Məktubu əldən-ələ

yavaş ötürün

qanı tökülər.

Müharibə, ayaqqabı, ölüm

Müharibə hisslərin təzahürüdür

Güllələrin nəğməsi bədii üslubdur

Əsgərlər surətlə ötən fikirlərdir

Qan – bir dəqiqəlik ən qorxunc sükut.

Bir dəfə ölmüş əsgərin

ayaqqabısına baxdım,

içi hələ soyumamışdı.

Düz dayanmışdı

ayaqların xatirəsi önündə.

İnsanın öldüyünü ən çox bildirən

ayaqqabılardır.

Bəlkə də ona görə

tətik çəkən barmaqdakı

nişan üzüyü

hər dəfə barmağa yalvarır ki,

nə olar, məni dəmirə sıxma.

Əsgərin səngərdə nə çəkdiyini
ən birinci ayaqdan soruş.
Bəzən ayaqqabıların çirkli
olması içdəki gərginliklərin
cıırmaq yerləridi.
Bir sözlə, ayaqqabı
insan yoxluğunun
ən qəmli fotosudur.

Park

Sanki bu park
Bir şəkil lövhəsidir
Asılıb şəhərin yaxasından.
Skamyalar yaşıl,
Üstündəki adamlar,
Xüsusən qızlar, oğlanlar
Onun meşə yuxularıdır.
Skamyalar vaxt küləyində
adamlardan bərk - bərk yapışıb.
Qadın əllərindən tutduğu uşaqla
müvazinətini saxlayıb.
Bax, o tələbəyə oxşayan qız da
ürəyindəki fikirdən
ikiəlli tutub,
dayanıb dümdüz.
Ağaclar baxışlarıyla durub.

Bir az da dərindən düşünsən
insan baxışları ilə
əkilib bu ağaclar.

Hərdən tamaşaçı külək
yelləyir bu lövhəni.
Ancaq qadın körpəsindən
elə bərk - bərk yapışıb ki,
heç hara getmək istəmir.
Heyif, zaman
sərgi salonunun müdiri kimi
bu lövhəni
bir vaxt yığışdıracaq.

Axşam əhvalatları

Əvvəl əllərim tökülər cibimə
Sonra barmaqlarım buğda
kimi səpilər.
Dolar barmaqlarım
validol şüşəsinin
yarımçıq yerinə,
Üzümdə stenakardiyanın

sifəti.

Əvvəl dərmanı

əllərim içir.

Tərləmiş əllərim

dərman şüşəsini

bir az sərinlədir.

Maaş azlığı qədər əsəb

Şuşa müharibəsi qədər təzyiq,

Başımı qaldırar ayağa

Təkcə kasıblıq

başımı salar aşağı.

Hərdən də başımı itirib

cibimi tapmayanda

arvadım bir əlində su,

bir əlində dərman

dalımca gəzir.

Ya allah

Adam öləndə

ilk dəfə üstündən adı düşür,

Adamların dilləri uzanır

o adı götürməyə,

Amma gecikirlər.

Günlər külək kimi əsir

Əlində yarpaq kimi ürəyimiz yellənir,

Neçə sinə yüyürür bir ürəyi tutmağa

Amma gecikirlər.

Məncə, yığılan adam

göyün əlindən düşür.

Əlindən düşəni götürməyə,

amma göylər gecikməz.

Qapıda

Oğlanlarımın ayaqqabıları

toyuq balaları tək

mənim ayaqqabımdan

həmişə bir qarış

arxada dururlar.

Mənim ayaqqabım kimi

böyümək, bir az da irəli çıxmaq

həsrətindədilər.

Bunu qorxmuş adam kimi

bənizlərinin qaçmağından bildim.

Ona görə də ayaqqabılar
hər axşam burunlarını
içəri soxub
oğlanlarımın ayaqlarından
xəbər tutmaq fikrindədilər.

Dua

Turalım,
sən evə girəndə,
əllərini gizlətməyə
bir yer tapmayanda
onda çöldə it küçüyünün
sığalladığın boynu, boğazı
boynundakı ipi
ala-bula ayaqları
tanrıya dua eləyirdi ki,
anan əllərinə - əllərinə
vuranda

Hayıf

Əlimin qırışında
Yeriyən vaxta hayıf.

Saçımın yatışında

Taxta hayıf.

Köynəyimin rəngi ilə

Solur vaxt

Ayaqqabım tozlandıqca

Ölür vaxt

Hayıf, hayıf deyən

Dilinə hayıf.

Dodağın tərənəndə

Təbəssüm qaymaqlı

Vaxta hayıf

Bir dəfə mənim olmağın

Yadıma düşdü

Ömrümün içində

“O vaxta” hayıf.

Bu havadan bir

Şırım aç

Bu küçədən yol salginən,

Ürəyimdə xalın yoxdu

Ürəyimə xal salginən,

Ürəyimə düşməyən

Xalına hayıf.

Fotoqraflar

İclaslardan çıxıb qaçmaq nə gözəldi,
Bir arzum var, özümü
balıq kimi havanın ayağı altına atmaq.
Havanın ayağı ağacın ayağıdırsa,
yellənçəyə də minmək olar.
Amma fotoqraflar maneə olur,
Varlı-hallı kişilərin
qabağında əyilə-əyilə
şəkil çəkirlər,
Yol tapmıram keçməyə.
Keçsəm mənə qıyıq gözləriylə
nazirlərin qulağına tikərlər.
İclasın sonu lap dəhşətli,
Dəvətli - dəvətsiz adamlar
Ən çox da xanımlar
cumurlar vəzifəli adamlarla
şəkil çəkdirməyə.
Fotoaparatlardan anları qaycı kimi kəsir
Qonların qışqırtısı
yağış kimi yağır salona.
İndi mən necə keçim?
Bir də görürsənki üç-dörd dənə baş
nazirin kürəyinin dalından
baxır irəli.

Onların parıldayan gözləri

nazirin çiyindənən yağış
damlaları kimi görünür.
Arada publisistik kitablarını
nazirin əlinə doldururlar.
Yol tapmıram keçməyə,
İndi təngənəfəs yellənir
Ağacda hava yellənçəyim.

Birləşmə

Yağışdan sonra göy qurşağının
nə demək olduğunu anlamadığın kimi
məni də anlamazsan.
Təbiət bu cür hadisələrlə doludu.
Ona görə də hər şey qəribə və gözəldir.
Göbələklər nə üçün doğulduqlarından
xəbərsizdi.
Amma kim onlara dedi ki,
çıxın insan axtarın.
Heç vaxt məni anlamağa çalışma
Mən riyaziyyat deyiləm.
Guya biz bu gözəl işığın içində
sönmüş insan bəbəklərini
anlayırıq.
Ancaq işıq xoşumuza gəlir
Gözümüzə çəkirik.
Suların içində insan bəbəklərinin
hissələri mövcuddur.

Amma elə həvəslə içirik!
Bəlkə su deyil bizi özünə çəkən
Həsrət qaldığımız
doğmalarımızın
bədən hissələridir.
ağrıməsın.

Sirr

Bədənimiz gizli bir siirin üstünü örtən qapıdı
Qolumuz o siirin altına qoyulmuş tirdi
Ayağımız dərinlikdi
Gözlərimiz quyudu
O siiri gizlətmək üçün.
Yaşamaq enerjisi
Hər an o siirin
Açılmasına hazırlaşmaqdi.
O sirr əyninə insan geyinib,
İnsanın özü də bilmir ki,
gizlətdiyi nədir.
Yarpaq bilmir ki, onu açan vaxt
özü yıxdı.
O siirin açılmaq məqamı
darıxmaqdi.

Problem

Hər bir insanın çəkdiyi əzab
özünün yaratdığı problemə görədir.
Bu gün yaşamaq,
adıcə adam kimi görünmək belə
sabahkı işinə düyün
vurmağa oxşayır.

Hər gün özüm-özümlə qabaqlaşırım
Özümü yaxşı tanıyıram: əclaf !
Səhər unversitetdə yenə özümlə
görüşəcəyəm.
Səhərki adam qırx ildir
həmin pəncərənin önünə yol gəlir ki,
qabağıma çıxsın.
Bu adam ən gözəl problemdi
Başın işləsin gərək.
Mən bu problemi qırx ildir
təmiz insan qanından
hazırlamışam.

Fənar

Tənha fənar dirəyi
başını aşağı salıb

Elə durub ki,
elə bil
qaranlıqda
ayağının altına baxır.
Bəlkə də bu tənha fənar
Yatmış bu qara küçənin
gecə çırağıdır,
Gözünün kökü saralıb
Səhəri gözləməkdən.

Yad qızı

Bu qadının keçmiş
hər zaman durar üzə
boşalmış əllərinə
təzə qan kimi dolar.
Üzü təzə üz gətirər,
Elə bil ki əynində
evdar qadınlıq solar.

Silər qadın pəncərə şüşəsini
altından yazı çıxar.
Üzündə göz izləri
qırıq altından baxar.

Hara getdi keçmişini gətirdi öz evinə,
Ata evindən cehizi də bu idi.
Əri hərdən tanımırdı heç onu
Qucaqlayırdı özgə qadını kimi.
Bəlkə yad olduğu üçün
Hər gün ona vurulurdu əri.

Üzünü çevirib yatardı divara sarı,
Əri hey yalvarır, üzünü çevir bəri.
Qadınsa keçmişini qucaqlayıb uyuyur
Onu razı salınca,
lap əldən düşür əri.

Bu keçmişin qadını
Qız kimi təzə-tərdi,
Çıxarardı analığı əynindən.
Əri işdən tez gələrdi
Öpərdi yad qızının
ətirli əllərindən.

Siqaret

Burnunu soyuq divara toxundurmaq

Gecə yarısı

Həbs olunduğunu başa düşməkdə.

Divarı siqaret tək çəkmək olar

Həmişə belə eləyirəm

Siqaret yerinə divarı çəkirəm,

Divara söykənmək

Adama səbr gətirir.

Divara dirənməyini

Arvadına toxunmaq kimi arzula

Qadını siqaret kimi çəkirəm,

Qadın içimdə

Divan, kreslo

Tozsoran, mətbəx

Ütülü yorğan - döşək kimi tərənər.

Qadını siqaret kimi çəkirəm,

Elə bil evi çəkirəm.

Qadının əllərinə basdırılmış

uşaq ayaqları

on il həbs cəzasının

ən şirin xatirəsidir.

Həbsxana uşaqlar haqqında

www.kitabxana.net – Milli Virtual Kitabxana

ən şirin düşüncələrdi.

Dustaqları dinləyə bilsən

çoxlu uşaq səsləri eşidərsən.

Həbsxana qadındı

Bir boş qadın tuflisinə baxsan

Bir günün bir ildən hesablanır.

Tuflidə ən gözəl qadına baxıb

sərxoş olarsan.

Boş qadın tuflisiylə əylənərsən,

Ona başqa dustaqlar baxsa

qısqanarsan.

Həbsxanada qadının tuflisi də gözəldi.

Mənə siqaret yox

qadın tuflisi göndərin.

İz

Gözümün qabağındaca bir qız əllərini

götürüb atdı dənizə.

İndi onun paltosunun cibinə

saldığı əl deyildir artıq

əllərinin qabıdır.

Çox adam görmüşəm əllərini
gətirib dənizə atsın .
Bu ona bənzəyir ki, qadın
öz körpəsini saxlaya bilmədiyi üçün
ondan imtina edir.
Bəlkə də əllər insanın ilk körpəsidir.
Əlləri dənizə tullamaq adamların
bir çıxış yoludur.
Əllərin içində ağ vərəqlərin
olmağından xəbərsizlik.
Məsələn, o qız başqa birisini
sevdiyi halda,
Əlində başqa bir adamın
Əlinin yazısı olduğunu bilirdi.
Adamlar izi itirmək üçün
Əllərini dənizə atırlar.
Sonra isə iş görürlər
Əllərinin şəklinə oxşayan əllə.

Qadının ölümü

Aşiqi məşuqə mahir eylər

M.Füzuli

Qadınlar kişiləri qəhrəmana çevirə bilmirlər
kicik qadınların kişisi böyüməz deyirlər.
Bu gün bizim kişi kimi qadınlarımız
kişilərdə kişiliyi öldürən qəhrəmanlardır.

İlahi,nə eləyirsən elə
amma qadını kişiyə çevirmə
qoy elə qadın kimi qalsın.

Böyük qadınlığın böyük kişilik doğduğunun
fərqində deyilik.

Səngəri qoyub qaçan kişinin
ən böyük günahgarı öz qadınıdır.
Möhtərəm hakim, o zaman ki, qadını
hirsələnmişdi onun üstünə
usaqların gözü qabağında
itin sözünü demişdi üzünə
kişi hec nə deməmişdi ona
sadəcə sözünü bu günə saxlamışdı.

Qadın kişinin altını üstünə
cevirən realist üslubdu.
Bu üslubla kücə kişisini də
bir anın icində qəhrəmana
cevirmək olar.

Bilirsənmi Məcnunun böyüklüyündə
qadın gizlənilir.

Onu da bil ki hər fərari döyüşcünün
arxasında balaca bir qadın var.

Səngərdə hər kişinin yanına
öz qadınını qoyun.

Külqabı

İcazə verin bu siqareti yandırım
Unutmağın eşqinə.
Böyük oğlan olsun unutmaq,
Yüz yaşını qeyd edək.
Sevgidən birinci olduğu üçün
Onun sağlığına siqaret çəkək.

Təklif eləyirəm
“Malbora” çəkək,
Unutmağın şərəfinə.
Özü də ayaq üstə çəkək.

İcazə verin mən siqareti
otaqda gəzinə-gəzinə çəkim.

Külünü külqabıya yox,

nəlbəkiyə töküm.

Çünki külqabıda

cırılmış qadın şəkilləri var.

Sevmək qadının,

Unutmaq kişinin yaraşığıdı.

Siqaret qutuları kişilərin

ən çox sevdiyi çiçəklərdi.

Qutuları külqabıya qoyaq,

indən belə külqabıya

kül tökməyək.

Qorxma

Get ağ balıncına saçlarını tök,

Heç qorxub eləmə gözlərini yum.

Sən Allah, sinəndən qolunu aç, tök,

Bu ölmək fikrini bir tərəfə at.

Gözünü yummağa qorxursan, quzum,

Mən səni sevirəm, ölməzsən heç vaxt.

Gördün, mən deyəndi dünyanın işi,

Könlün istəyəni milyon əlli tut.

Qara gözlərinə ölüm ilişsə,
Qorxma,
Mən səni sevirəm, ölməzsən heç vaxt.

Qorxma, üstündədi gözüm həmişə,
Ölüm bir tükünə toxuna bilməz.
Qorxursan, gəl düşək torpağın üstə.
Düşək ayaqyalın yeriyək, quzum.
Düşək qatarlardan, təyyarələrdən,
Düşək tuflilərdən, mərtəbələrdən,
Düşək torpaq dadsın ayaqlarımız,
Enək çiçəklərə, güllərə nolar.
Əgər ayaqyalın yeriyə bilsək,
Düşüb dalımızca gələr adamlar.

Hələ qatardayıq, təyyarədəyik,
Hələ güllə üstə, bomba üstəyik.
Nə olsun,
Mən səni sevirəm, get arxayın yat.
Ürəyin ağrısı, qatar yığılsa,
Təyyarə sürüşsə göyün üzündən
Qorxma,
Mən səni sevirəm, ölməzsən heç vaxt,
Ölməzsən heç vaxt.

Skamya

.
Bax, üstü qara qələmlə cızılmış,
döşünə Günay +Aydın yazılmış
skamya hər səhər insan oxuyur,
Oxuyur, özü də yaman oxuyur.
Bəlkə də Günayı
çoxdan unudub Aydın,
Hələ də skamya özündə saxlayır
Günayın ağırlığını.
Bəlkə də skamya elə bilir
Günay hələ də onun üstündə
əyləşir.

Bildinmi

Dolub yağış damlasına
pəncərəni sevdim,
Bildinmi- bilmədim.

Gözündən sərxoş kimi

yıxıldım ürəyinə

Güldünmü – bilmədim.

Özümüzdən öncə

qarıda ayaqqabılarımızın

qoşa dayanmağını sevdim,

Sən də sevdinmi – bilmədim.

Sən yatan ürəyimə

başımın sual

Əllərimin nida qoyulduğunu

Bilirsənmi-bilmirəm.

Əllərin bulud kimi

kölgə salır

Saçlarımın işığına,

Deyəsən yağış yağacaq

axşama,

Xəbərin varmı, bilmirəm!

Ölçü

Hər şeyi səninlə ölçdüm

Yağışı eşidirsənmi dedim

Televizora baxırsanmı dedim.

Hecanı dodağınla ölçdüm
Çiçəyi nəfəsinlə ölçdüm
Küləyi saçınla ölçdüm
Həsrəti küsməyinlə ölçdüm.

Ayaqlarından öyrəndim
yolların uzunluğunu,
Gözlərin çölün düzünü nişan verdi
Qolarınla havanı arşınladım,
Sukutunla sözün böyüklüyünü ölçdüm.

Canımın şirinliyini bildirdin mənə
Canımı səninlə ölçdüm
Ağ-ağ vərəqləri əlinlə ölçdüm
Sözün dadlısını dilinlə ölçdüm.

Dovğa içəndə sən bunu
necə dadarsan dedim,
Şeir yazanda sən buna
nə deyərsən dedim.
Gözəl paltar görəndə
Sən bunu geyərsən dedim.
Bir dəfə üzümə baxmaqla
getməyimi, gəlməyimi
bilərsən dedim.

Sənin dərsin

Niyə şagirdlərin duymurlar səni,
Gül kimi dərsində səs eləyirlər.
Mən sevən əllərə, mən sevən gözə,
Mən sevən ürəyə qəsd eləyirlər.

Ağzı yanmışların yoxdu xəbəri,
Mən sənin önündə lal dayanıram.
Dəftərə qırmızı düzəliş kimi,
Varaq yanağında al dayanıram.

Adın tək dərsimi əzbərləyirəm,
Sevgi baxışına boyanmaq üçün.
Ömrümü, günümü qurban verərəm,
Şagird tək önündə dayanmaq üçün.

Vaxt axır... şagirdlər duymurlar səni,
Gör necə qıyırlar kövrək səsinə.
Hardan bilsinlər ki, həsrət qalmışam
Qırx beş dəqiqənin bir dəqiqəsinə.

Səhvdi misalları, məsələləri,
Dərdini artırıb yüz eləyərlər.
Ölürəm mən sənə "üç"ündən ötrü,
Verdiyini "beş"lərə naz eləyərlər.

Təbaşir ləçəkli çiçək əllərin,
Lövhenin üzündə kəpənək olar.
Dəsmala bənzəyər göyçək əllərin,
Bir oğlan balanı bələmək olar.

Misra dodaqların yorular hərdən,
Saçların pırtlaşar, əllərin əsər.
Bir gözəl, bir göyçək oğlumuz olar,
Bu dəcəl qızların səsini kəsər.

Niyə şagirdlərin duymurlar səni,
Gül kimi dərsində səs eləyirlər.
Mən sevən əllərə, mən sevən gözə,
Mən sevən ürəyə qəsd eləyirlər.

Nə olar

Ayaqların qaçan saniyyələrdi,
İşə tələsirsən dayan, nə olar.
Elə bu küçədə aç gözlərini,

Otuz il yatmısan, oyan nə olar.

Bu şeiri də yazdım əlvida kimi,

Bax elə bu sətrim son vida kimi.

Mən ölsəm misra tək, sən nida kimi,

Başımın üstündə dayan, nə olar.

Canım, bundan sonra “yaşa”, “öl” kimi,

Qanatdın qəlbimi sarıtel kimi.

Qoşa əllərini qoşa gül kimi,

Sinəmin üstünə qoyam, nə olar.

Ah çəkim, ahımdan dağ-dağ olum mən,

Səni gəzə - gəzə çıraq olum mən.

Çürüyüm bir ovuc torpaq olum mən,

Sən də çıx üstümdə dayan, nə olar.

Bəlkə onda səndən doyam, nə olar!

Əllərim

Neçə illərdir əllərim

Sənin əllərinə tərəf uçmağında.

Əllərimin uçmaq səsi

şerlərimdi dinlə.

Əllərimin tüstüsü

Sənə yazmadığım məktublarımdı,

Oxu.

Hər səhər - axşam

əllərin düymələrini

Necə açıb bağlamağından duydum

sənin də əllərinin uçmağını.

Bədbəxtlik onda doğulur ki ,

heç kəs əllərinin uçduğunu

görmür.

Görüşəndə belə

Sənə dırmaşan əllər

Əslində uçmayan əllərdir.

Əllərinin uçduğunu

və üstündə küləyin çiçək kimi

cığır açdığını görəndə

ağladım,

Mənim uçan əllərim var .

Hər kişinin üzündə

Hər kişinin üzünə baxanda
evdə qoyub gəldiyi
arvad uşaqlarını
aydın görmək olar.
Məsələn, o kişinin alnındakı
qırışı kiçik oğlu dişləyib
xəsəxanada,
sətəlcəmdən yatanda.
Başındakı ağ tüklər qız uşaqlarının
çox olmağına işarədir.
Qız uşaqları indi
harada dayanıblarsa
oradan işıqları düşür
qara saçlarının üstünə.
Ağ köynəyinin bir düyməsi
uyğun olmayan sapla
tikilib.
Bu onu göstərir ki,
ya arvadı özündən
on yaş kiçikdi,
ya da maaşının
az olmağından
arvadı hirsli və narazıdır.
Evini üzündə daşıyırlar
kişilər.
Bax, indi bu kişinin iki üzü var,
Xalq dilində desək, iki arvadı.
Hər iki üzündə
qırmızı qançırların
olması arvad danlağına
işarə kimi yozula bilər.
Bir də şalvarın
ütüslüyü iki arvadın
mübahisəsi deyilimi?

Kənd tablosu

İtimiz kəndə oxşar
Qaçışı ata bənzər.
Bir üzündə ular
Bir üzündə ləhlər.

Burnunun ucunda arxac oturur,
Dişində qonşumuzun
oğlunun qanı dadar.
Burnunun üstündə
atımızın nalı var.
Ağzında
nənəmin bişirdiyi
yal daşar.
Başında, belində
qardaşımın əli var.
Qaçsa
qalxar ayağında
yol duman-duman,
Açıları ayağında
çöl pərdə pərdə.
Hav- hav hürər,
Şap- şap yal içər.
Gözünün üstünə gecə düşər,
Burnunun ucunda ay doğar.
Kefi kök olanda
çöllərin çör-çöpünü sular.

Bir gün itimiz
qonşu kənddən qancıq sevdi.
Görüm o qancığı ölsün,
İtimizin başına zəncir keçirdi.
Zəncir onun sevgisiydi,
Başının bəlasıydı.
Sevəndən bəri burnunun üstündə
ağac yeri var,
Hər axşam burnunun qanını yalar.
Gələrəm üstümdə şəhərə hürər,
Hürər boynumdakı
qırmızı qalustuka.
Hürər qapımızdakı
dikdaban ayaqqıbıya.
Əlimin içində ətiri yalar,
Elə bil əlimdən fətiri alar.

Deyirəm nə olaydı,
Barı heç olmasa o qancıq
İtimizin boynundakı
zənciri bir görəydi.
İtimiz də o günü
Bircə görüb öləydi.

Şəhər ağacları

Şəhərdəki ağaclar
oxumağa gələn tələbəyə bənzər.
Yoxsul əyin - başları
Adamın ürəyin üzər.

Elə bil şəhər torpağında
kirayə qalır bu yazıqlar.
Heç də ağaca oxşamırlar,
Yarpaqları onları güclə
ağaca oxşadar.

Elə bil ağacın
Torpaq anlayışı yox.
Bəlkə kənd bu ağacları
əsgərliyə göndərüb,
Amma əsgərlərin də
bir baxanı yox.

Bu il də su vermədilər
Kölgələri korluq çəkdi.
Kölgəni özüylə
apardı sular.
Ağac küçələrdən
əlini çəkdi.

Hündür binalara baxıb

Ağacın başına sıçrayar
İçindəki su
Meşə gərəkdi ağlasın,
Bu ağacı.

Bu gecə itləri güllələdilər

Başçı küçədəki itlərə baxıb,
Yanında durana nə isə dedi.
Hər şeyi birinci duyan alabaş,
Bu gizli qorxunu hiss eləmədi,
Bu gecə itləri güllələdilər.

Üç qorxaq balaydı, biri anaydı,
Üçü dümağ idi, biri qaraydı.
Götürdü küçəni hay- harayları,
Qaldı küçələrdə çörək payları,
Suları ağlaya - ağlaya qaldı.
Küçəni süpürən qoca qadın da
Balaca üzünü ovcuna aldı-
Bu gecə itləri güllələdilər.

Səsləri pəncərə şüşəsi kimi,

Asfalt döşəməyə səpələnirdi.

Uşaqlar yuxudan oyanırdılar,

Elə bil adamlar güllələnirdi.

İtin boğazından kəsilən çörək,

Asfaltın üstündə can verən ürək,

Allahı çağırırdı, Allahı baxırdı...

Allah eşidirdi, Allah bilirdi...

Çöldə taxılımız göyərməyirdi...

İtlərin səsləri göyə çıxırdı,

Ruzumuz, suyumuz yoxa çıxırdı.

Balaca ayaqlar, dümağ ayaqlar,

Sevdiyi torpaqdan qopa bilmirdi.

O yana - bu yana qaçırdı itlər,

Bir insan oğlunu tapa bilmirdi.

Bu gecə itləri güllələdilər,

Torpaq indən belə qan bitirəcək.

Ayağımız altda qalan çörəyi,

Görəsən küçədən kim götürəcək?!

Çevrilmə

Yağışın içində qadın əllərinin olmağı
şübhəsizdi.

Yağış köynəyimin sökülmüş
düyməsini iynələyəndə
qadın əllərini tanıdım.

Yağış qadınların sinonimidir,
Bəlkə də o biri üzüdür.

Bütün yağışlar o biri üzünə
çevrilmiş qadınlardı.

Bütün qadınlar o biri
üzünə çevrilmiş yağışlardı.

Kişilər də o biri üzünə
çevrilmiş küləklərdi.

Küləyin o biri üzü kişidir.

Qadınları yağış üzünə
çevirən

kişilərin külək üzünə
çevrilməsidir,

Kişilərin də o üzünə
çevrilməsi səbəbi

yaşadığı boşluqdur.

Mənasız

Buludların sənə oxşadığı yaxşı yadımdadı,
Səndən keçmiş yağırdı,
Ən çox səni məktublarına görə sevdim.

Mən əbədiyyətə nifrət edirəm,
Əbədi sevgilər tamamilə mənasızdı.

Bizi sevgi qoymurdu
bir-birimizi başa düşək.

Sevgini unutduq
mətbəx sinfoniyasının

sədalari altında
insan olduğumuzu anladıq,
Nəyə ehtiyacımız olduğunu bildik,
Adam dilində söhbət elədik.
Mən səni sevəndə ən pis adam
olduğunu bilirdim.
Amma sonra anladım ki,
sən dünyanın ən yaxşı qadınısan.
Sevgi şeirlərim mənasızdı
oxuma.

Ən yaxşısı budur ki,
Bax, gör sənə nə almışam.

Beşillik

Məhəbbətin boş və mənasız bir şey olduğunu

axır ki, anladıq

Məhəbbət eqoizim və intiriqa mənbəyidir .

Məhəbbət hisslərin ötürməsi

Sevənlərin bir- birin üzünə durmasıdır.

Ailələri məhəbbət dağıtdığını

Bir dəfəlik anla və başa düş.

Məhəbbət “Mən” deməkdir

Mən olan yerdə ikinci

Mən yoxdur.

Məhəbbət başqa birisinin

Etibarının yoxa çıxmasının sübutudur.

Məhəbbət birinin başqa birisi

üzərində qələbəsidir.

Məhəbbət yoxluğun isbatıdır.

Məhəbbət təzyiqdır

Məhəbbət əbədi deyil əsla

Olsa - olsa

köhnə kişilər demiş

beşillikdir.

Qısa şeirlər

Məndən sənə vəsiyyəət,

Həmişə etibarını kiçik şeylərdə ara.

Onsuz da ömrümüz o qədər kiçikdir ki,

Böyük şeylərə ehtiyac olmayacaq.

* * *

Ayaqlarını necə sevdiyimi

unutmamam təkcə.

Ancaq o ayaqların

Sahibi sən olduğunu biləndə

Buna da söz vermirəm.

* * *

Ayaqqabılar bir

doğulsalar da

görüşə billmir,

Bu tay, o taya
xatirəsini
danışa bilmir.

* * *

Sevgidə bütün sərhədləri keçdi,
İndi mərkəzdə dayanmış...
Özü də peşiman.

* * *

Həkimlər deyir,
Mənim bu günlərdə öləcəyimi.
Qarşında uzanmağıma görə
bağışlarsan!

* * *

Bəlkə də ömrümün sonuna az qalır,
kiçik bir zaman çərçivəsi.
Vaxt dar olduğundan,
Atılıb - düşməyimi
Anlamağa çalış.

* **

Qızıl üzüklə
həbs etdiyim
barmağından soruşuram

mənsiz keçən günlərini,
etibarlı dustaq tək
o da dinmir.

Bəlkə də sən ən xəyanətkar
adamsan,
Mən buna inanmaq istəmədiyimdən
əzab çəkirəm.

İlahi, mənə yazığın gəlsin
Qoyma əllərimi
telefon nömrələrinə uzatmağa,
qıyma kəndir dilimdən asılım.

Xoş sözlər deyəndə sənə
Azacıq üzümə gülümsəyirsən.
Sənə nə dediyimi
Soruşsam,
Bəlkə də cavab verə bilməzsən.

Bəlkə səndən başqa
|Sevməyə kimsə var.
Bəlkə o daha təbəssümlü
Daha təcrübəsiz və ələcsiz,
Məni kimi kimsəsiz
Məni kimi anasız.

Bir gün oyanmamağımdan,
divanım ağlar.
Hərə bir cür ağlar,
Ancaq Turalım bu cür ağlar:
“Ata dur get işinə”.

Gözlərim ürəyimin sahili,
Ürəyim döyünür...dəniz döyünür...
Ürəyimin ləpəsidir göz yaşım.

* * *

Mən bilirdim,
Bizi ölüm ayıra bilməz,
Ancaq xırda bir şeyin
ayıra biləcəyinə inanırdım.

O vaxt ki, sən mənimlə təkliddə

Həyacanlanıb, insanlar arasında

Sakit və həyacansız

Dayanmaq bacarığını biləndə.

* * *

Ağlamağımı,

Necə yazıq olmağımı

Sənə desəm,

Deyəcəyin bir cümlədən qorxuram:

“ Bu, hərdən səndə olur”.

* * *

Yadımdadı, dağda

top oynamağımız?

Vay... Bu da sənin

yadında deyil.

* * *

Qucaqlamadım səni

Qucağım öldü acından.

Təkəm, evim elə genişdi ki,

Bu genişlik qədər acam,

Bu genişlik qədər yoxam.

Ay kişi, döymə arvadını
ay əllərin qurusun
Heç bilirsən onu kim sevirdi?

Ay aman,
Bu qar topunu öpürəm
Üzümü qoyuram üstə.
Bu qar donmuş goz yaşidi
Gözümü qoyuram üstə.

Səhərin ətəyi kimi
əlin qalıb əlimdə.

* * *

Görəsən bu ağac nə yuxu görür?
Yadında qalır mı
Bu ümitsiz gəlişim,
Bu ümitsiz gedişim ?!
Qalırsa, qalırsa əgər,
Onda bu ağacın mavi səması
Özünü atar yerə
Bir qucaq pambıq kimi.

Boş qalar, boş qalar eləcə göydə

O mavi səmanın əlinin yeri.

* * *

Mütləq gəlin sabaha,
yadınızdan çıxmasın ha!

* * *

Sərçə ayaqları
damır damımız üstə.
Kövrə qızımın ayağı
damır dizimin üstə.

* * *

Quşlar lələk saldı yolumun üstə
məktub kimi,
Məni aldatmaq üçün.

* * *

Oyunları dodağında donan,
anası köynəyini yumayan
qırıq - qırıq fikirli uşaq,
gəl mənmlə top oyna.

* * *

Ay mənı qəbrımdə
gəzən qarışqa,
Sənə qan qalmadı
mənı bağışla.

* * *

Yaxşıdır şəhərdə
pamidor satmaq,
Zülümdür bu kənddə
müəllim olmaq.

* * *

Oğlum, sağ olsaydım
Sənə dost olardım
həyan olardım,
Titrəyən dizinə
qurban olardım.

* * *

Çiçək aparıram
mənə toxunma,

Oy... yavaş əzilər

bənövşələrım.

* * *

Qızının göyçəyin

su satan alır,

Nə deyim nə deyim

belə vətənə.

* * *

Mən özüm cəhənnəm

balama hayıf,

Hamı bazar tikdi,

mən şer yazdım.

* * *

Oy, yazıq ayaqlarım, oy

Mən öləndə

həsrətin yanıma sığışmayacaq.

* * *

Başə düşünəcəm,

anlayanacan,

Nə çəkdim, çatmadı

Əlim bir yerə.

* * *

Sentyabr ayı doludur sənə

* * *

Qulağımı tor kimi

atmışam sükuta

səs tuturam sükutdan.

* * *

Bir barmaqdan düşdü üzük,

Bir qola qolbaq dəymədi.

* * *

Qəribədi eey... ölüm

Bəlkə də mənə baxıb,

Gülməkdən ölür Əli Kərim.

* * *

Bahar qışın dəymiş vaxtdı,

Qış baharın kal vaxtıdır.

* * *

Balıǵıyam bu yaǵışın
Üzüb getmək istəyirəm
Səni qoyub gəldiyim yerə.
Dönüb getmək istəyirəm
aldanmaǵıma.

* * *

Ah qadınlar!
Siz abort masasından
Düşəndən sonra,
Barı hec olmasa
uşaq dükanından
üzr istəyin.

Kücəni süpürən kişi
Mini yubkalı
“qəhbə” sözünü
tüpürdü kücəyə,
Bəlkə maaşı
az olduğuna görə,
Bəlkə də uşağı
ac qaldığına görə.
Amma yenə də
Hər şeydən

əzab cəkir qadınlıq.

Dayan,

Qızlar məncə,

barmaqlarından ibarətdir.

* * *

Qapını bağlamışam ki,

döyməyə bir şey olsun,

Hayıf deyil,

O səsə qədər yüyürüb yaşamaq...

* * *

Misralar sən üçün

darıxdığından

İpə sapa yatmır,

qafiyəsizdi.

* * *

Qolları o qızın

qardaşı olar,

Yatarlar hərəsi

bir tərəfində.

* * *

Gözünün üstündə
gəzdirdiyinin
Ayağı altında
qalmaq olurmuş.

* * *

Bir üzük barmağın
yaralamışdı
Olmur barmağına
başqa bir üzük

* * *

Əllərin balıqdı
bir gün yolda
Əllərimi tilov atıb
tutmaq istədim əllərini,
Tuta bilmədim
Gördüm bir qızıl üzük udub əllərini.

O qızın əlləri solub.